

SAMRÅDSTALE

24. marts 2015

Beskæftigelsesministerens tale ved samråd om STU og overgang til arbejdsmarkedet den 24. marts 2015 i Børne- og Undervisningsudvalget

---

(Det talte ord gælder)

Jeg vil også gerne kvittere spørgeren for denne mulighed for at tale om et emne, som regeringen er meget optaget af – nemlig, hvordan vi bedst sikrer, at unge med særlige behov får den rigtige helhedsorienterede indsats.

Spørgsmålene vedrører, som jeg ser det, to forhold:

- 1) Hvordan sikrer vi, at unge, som har gennemført et STU forløb, kommer bedst muligt videre mod uddannelse eller arbejde?
- 2) Hvordan sikrer vi, at sagsbehandlingen i jobcentret bliver tilstrækkeligt belyst i de tilfælde, hvor flere kommuner er involveret i den unges sag?

Ad. Samrådsspørgsmål AD)

Ministrene bedes redegøre for overgangen fra et STU-forløb til arbejdsmarkedet, og hvad bliver der gjort for at sikre den enkelte STU-elev bedst muligt efter endt uddannelse.

Jeg vil starte med at svare på, hvordan vi sikrer, at de unge kommer godt videre mod uddannelse eller arbejde.

Det er et klart mål for regeringen, at så mange unge som muligt skal have en kompetencegivende uddannelse, så de i fremtiden kan få en stærk tilknytning til arbejdsmarkedet.

Vi ved dog også, at nogle unge har særlige behov, som kræver en helhedsorienteret tilgang, hvor man ser på alle aspek-

ter af den enkelte unge, for på denne måde at klarlægge ressourcer og udfordringer.

Og det er netop en sådan målgruppe, vi snakker om, når det gælder STU.

Dermed er det direkte mål for denne gruppe af unge ikke nødvendigvis beskæftigelse eller at påbegynde en uddannelse men at uddanne unge med fx udviklingshæmning til et godt liv.

Det er derfor heller ikke overraskende, at evalueringen af STU fra 2012 viser, at kun meget få af de unge kommer i gang med en ordinær uddannelse eller job direkte i forlængelse af uddannelsesforløbet.

For udviklingshæmmede unge og andre unge med helt særlige behov kan STU dog være vejen til at opnå personlige, sociale og faglige kompetencer, der måske på længere sigt kan hjælpe dem videre.

De unge på STU, der har en reel chance for at påbegynde en ordinær uddannelse eller beskæftigelse med skånehensyn, skal selvfølgelig have den nødvendige indsats i jobcenteret.

Derfor vil jeg kort skitsere, hvordan en beskæftigelsesindsats kan være sammensat for unge med særlige behov afhængigt af, hvilken ydelse de modtager.

Uddannelseshjælpsmodtagere

De unge, der modtager uddannelseshjælp, mens de er på STU, vil næsten altid være aktivitetsparate, fordi de har komplekse helbredsmæssige og sociale problemer.

Dermed vil de modtage et aktivitetstillæg oven i uddannelseshjælpen og være undtaget krav til kontakt med jobcentret under STU-uddannelsen.

Når den unge afslutter et STU-forløb, er det jobcentret, der skal iværksætte den videre indsats for den unge med udgangspunkt i den enkeltes ressourcer og behov.

For denne gruppe vil målet være en kompetencegivende uddannelse, hvor de selvfølgelig skal have den fornødne støtte.

Indsatsen skal selvfølgelig være sammenhængende, hvorfor der højest må gå 4 uger, hvor den unge ikke er i et aktivt tilbud. Og kommunen er forpligtet til at følge op på den unges forløb mindst hver anden måned. Der er således tale om en tæt håndholdt indsats.

Det skal sikre, at der hele tiden er fokus på at justere indsatsen, så den understøtter den unges progression frem mod uddannelse.

Den uddannelsesrettede indsats kan bestå af virksomhedspraktik, brobygningsforløb på en uddannelsesinstitution eller læse-, skrive- og regnekurser. Hvis det er svært for den unge at deltage i sådanne tilbud, skal vedkommende have mentorstøtte som en ekstra hjælp.

Aktivitetsparate unge har desuden med kontanthjælpsreformen fået ret til en koordinerende sagsbehandler, som skal sikre en sammenhængende indsats på tværs af forvaltninger. Det synes jeg er en vigtig pointe.

Førtidspension, fleksjob og ressourceforløb

De unge, som, når de afslutter STU, har så komplekse problemer, at de er i målgruppen for førtidspension, fleksjob eller ressourceforløb vil få deres sag forelagt et tværfagligt re-

habiliteringsteam, der grundigt afdækker af den unges resourcer og behov.

Rehabiliteringsteamet er jo den brede indsats, hvor der sidder folk fra både beskæftigelsesområdet, socialområdet, sundhedsområdet til at foretage en samlet vurdering af den unge.

Her skal kommunen selvfølgelig indsamle de relevante oplysninger for behandlingen af den unges sag, eksempelvis fra et gennemført STU-forløb.

Rehabiliteringsteamet indstiller til kommunen, om jobcentret skal tilkende førtidspension eller fleksjob, eller om der er mulighed for at udvikle den unges arbejdsevne gennem et ressourceforløb.

Hvis den unge tilkendes et ressourceforløb, vil den unge få tilbudt en koordinerende sagsbehandler.

For en del af målgruppen vil det måske være relevant med et fleksjob på få timer, som vi har indført med reformen af førtidspension og fleksjob.

Dermed er vi kommet ned på lave timetal for de personer, der har behov for det. Det er vigtigt at tage med.

Ad. Samrådsspørgsmål AE)

Ministrene bedes redegøre for ministrenes overvejelser i forhold til mulighederne for at styrke samarbejdet mellem STU-elevens bopælskommune og hjemmekommune i de tilfælde, hvor disse ikke er den samme, så et optimalt samarbejde på tværs af kommunegrænser sikres i forbindelse med elevens overgang fra STU til arbejdsmarkedet.

Og nu kommer jeg så til besvarelsen af det andet spørgsmål.

Som jeg forstår spørgeren, handler spørgsmålet om de særlige tilfælde, hvor en ung på STU er visiteret til et botilbud, som ligger i en anden kommune, end der hvor den unge kommer fra.

Her gælder der nogle særlige komplicerede regler, som involverer lovgivning på flere ministerområder. Jeg vil derfor nøjes med at kort at gennemgå hovedtrækkene i lovgivningen.

Når der er forskel på borgerens oprindelseskommune, altså der, hvor borgeren oprindeligt kommer fra, og bopælskommune, hvor borgeren lige nu har adresse, er det borgerens oprindelseskommune, som betaler for borgerens ydelser og indsatser. Det er vigtigt, fordi det sikrer, at kommunerne ikke har incitament til at visitere borgere til et tilbud i en anden kommune og dermed undgå at finansiere borgerens indsatser på sigt.

Hvis den unge flytter tilbage til oprindelseskommunen efter afslutning af STU skal oprindelseskommunen indhente alle relevante oplysninger til at få den unges sag tilstrækkeligt belyst og sat en indsats i gang, som dem jeg nævnte under besvarelsen af det første spørgsmål.

Hvis den unge fylder 18 år undervejs i STU-forløbet, og derfor søger om forsørgelse, er det den kommune den unge bor i, der skal behandle sagen.

Når udsatte unge får deres sager behandlet, har de ret til en koordinerende sagsbehandler. Det kan understøtte at samarbejdet mellem to kommuner ikke skaber unødigt forvirring for den unge, der skal have sin sag behandlet. Kommunen skal også gøre den unge opmærksom på, at han/hun har ret til en bisidder, der kan fungere som et værn for de sårbare unge.

Med reformen af førtidspension og fleksjob er der altså sat de rigtige rammer for, at udsatte unge – som de der har gennemført STU – kan få en helhedsorienteret indsats, der tager udgangspunkt i de unges ressourcer og behov. Formålet med rehabiliteringsteamet er at komme hele vejen rundt om den unges situation. Det er vigtigt at både bopæls- og oprindelseskommune bidrager til at oplyse sagen.